Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

15. november 2012 *

»Landbrug — forordning (EØF) nr. 1443/82 — artikel 3, stk. 4 — anvendelse af kvoteordningen for sukker — en overskydende mængde sukker konstateret af en medlemsstats myndigheder i forbindelse med en efterfølgende kontrol foretaget hos producenten — hensyntagen til dette overskud ved fastslåelsen af den endelige produktion i det produktionsår, hvori overskuddet konstateres«

I sag C-131/11,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Finanzgericht Düsseldorf (Tyskland) ved afgørelse af 8. marts 2011, indgået til Domstolen den 17. marts 2011, i sagen:

Pfeifer & Langen KG

mod

Hauptzollamt Aachen,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan (refererende dommer) og M. Berger,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: fuldmægtig A. Impellizzeri,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 9. februar 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Pfeifer & Langen KG ved Rechtsanwälte D. Ehle og C. M. Hagemann

— Hauptzollamt Aachen ved M. Lambertz og R.-M. Gleim-Arnold, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved P. Rossi og B. Schima, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. marts 2012,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1443/82 af 8. juni 1982 om gennemførelsesbestemmelser for kvotaordningen for sukker (EFT L 158, s. 17), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 392/94 af 23. februar 1994 (EFT L 53, s. 7, herefter »forordning nr. 1443/82«).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en sag mellem Pfeifer & Langen KG (herefter »Pfeifer & Langen«) og Hauptzollamt Aachen vedrørende en overskydende mængde sukker konstateret af de tyske myndigheder i forbindelse med en efterfølgende kontrol foretaget hos producenten og det produktionsår, som overskuddet skal henføres til.

Retsforskrifter

3 Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1148/98 af 2. juni 1998 (EFT L 159, s. 38, herefter »grundforordningen«), tilsigtede inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker at opretholde de nødvendige garantier hvad angår beskæftigelse og levestandard for producenter af basisprodukter, såsom sukkerroefabrikanterne i Det Europæiske Fællesskab, og at sikre forsyningerne med sukker til alle forbrugere til rimelige priser gennem en stabilisering af sukkermarkedet.

4 Med henblik herpå regulerede grundforordningen produktionen, importen og eksporten af sukker. Forordningen fastsatte navnlig en ordning med produktionskvoter, der tildeles virksomhederne, der ifølge 15. betragtning til forordningen udgjorde et middel, der skal garantere producenterne fællesskabspriser og afsætning af deres produktion.

5 Som led i denne kvoteordning blev hver medlemsstat for hvert produktionsår tildelt en national basisproduktionsmængde (dvs. fra den 1.7. i et år til den 30.6. i det følgende år). Denne mængde blev fordelt i hver medlemsstat efter kriterierne i grundforordningen mellem sukkerproducenterne i form af A- og B-kvoter.

6 Grundforordningens artikel 24, stk. 1, andet afsnit, fastsatte følgende:

»I denne forordning forstås ved:

a) A-sukker […], enhver mængde sukker […], der inden for et bestemt produktionsår fremstilles inden for den pågældende virksomheds A-kvota

b) B-sukker […], enhver mængde sukker […], der fremstilles inden for et bestemt produktionsår, og som ligger ud over den pågældende virksomheds A-kvota, men inden for virksomhedens A- og B-kvoter tilsammen

c) C-sukker […], enhver mængde sukker […], der fremstilles inden for et bestemt produktionsår, og som overstiger summen af den pågældende virksomheds A- og B-kvoter, eller som produceres af en virksomhed, der ikke råder over kvoter.«

7 Sukker henhørende under A-kvoten, der svarer til forbruget i Fællesskabet, kunne frit afsættes på fællesmarkedet, og dets afsætning var sikret ved hjælp af interventionsprisen. Sukker henhørende under B-kvoten kunne ligeledes frit afsættes på fællesmarkedet, men var ikke sikret ved interventionsprisen, eller det kunne eksporteres til tredjelande med eksportrestitution. C-sukker kunne hverken modtage prisstøtte eller eksportrestitution.

8 Da den fælles markedsordning for sukker hviler på en ordning med selvfinansiering, blev omkostningerne ved eksportrestitutionerne finansieret ved produktionsafgifter, hvorimod der ikke blev opkrævet afgift af C-sukkerproduktion. Desuden skulle C-sukker afsættes uden for Fællesskabet for at blive solgt på verdensmarkedet.

9 I denne forbindelse bestemte grundforordningens artikel 26 følgende:

»1. [...] C-sukker, der ikke overføres i henhold til artikel 27, må […] ikke afsættes på Fællesskabets interne marked, men skal udføres i uforarbejdet stand inden den 1. januar efter udløbet af det pågældende produktionsår.

[...]

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 41.

De skal især indeholde regler om opkrævning af en afgift på det i stk. 1 omhandlede C-sukker […], hvis det ikke inden en dato, der skal fastlægges, godtgøres, at C-sukkeret […] er udført i uforarbejdet stand inden for den krævede frist.«

10 Grundforordningens artikel 27, stk. 1 og 2, var affattet således:

»1. Enhver virksomhed kan beslutte at overføre hele eller en del af sin sukkerproduktion, der ligger ud over A-kvoten, til det følgende produktionsår, således at nævnte produktion henregnes under produktionen for dette følgende produktionsår. Denne beslutning er uigenkaldelig.

[...]

2. De virksomheder, der træffer den i stk. 1 omhandlede beslutning,

— meddeler den pågældende medlemsstat inden den 1. februar, hvilken mængde der overføres, og

— forpligter sig til at oplagre den eller de mængder, der skal overføres, i en sammenhængende tolvmåneders periode, hvis begyndelse skal fastlægges. Lageromkostningerne i denne periode refunderes efter artikel 8 ligeledes for overført C-sukker og for A- og B-sukker, der i medfør af artikel 23, stk. 4a, er blevet overført C-sukker.

[...]«

11 Grundforordningens artikel 27, stk. 3, bestemte følgende:

»Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel, som kan indeholde en grænse for de mængder sukker, der kan overføres, fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 41.

De skal især indeholde regler om opkrævning af en afgift på den oplagrede mængde […], som afsættes i det foreskrevne oplagringstidsrum.«

12 Grundforordningens artikel 28 fastsatte kriterierne for fastsættelse af produktionsafgifter for navnlig A- og B-sukker. Disse afgifter blev opkrævet af medlemsstaterne.

13 Vedtaget i henhold til grundforordningens artikel 26, stk. 3, var det i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2670/81 af 14. september 1981 om gennemførelsesbestemmelser for produktion ud over kvoterne inden for sukkersektoren (EFT L 262, s. 14), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 158/96 af 30. januar 1996 (EFT L 24, s. 3, herefter »forordning nr. 2670/81«), fastlagt, på hvilke betingelser udførsel af C-sukker ansås for at have fundet sted.

14 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2670/81 havde følgende ordlyd:

»Udførsel som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i [grund]forordningen anses for at have fundet sted, hvis:

a) det kompetente organ i den medlemsstat, på hvis område fremstillingen har fundet sted, har modtaget det i artikel 2 nævnte bevis, uanset fra hvilken medlemsstat C-sukkeret [...] er blevet udført, hvilket i øvrigt ikke indskrænker anvendelsen af andre bestemmelser i denne forordning

b) den pågældende udførselsangivelse er blevet godkendt af den medlemsstat, fra hvilken udførslen har fundet sted, inden den 1. januar efter udløbet af det produktionsår, hvor C-sukkeret […] er fremstillet

c) C-sukkeret […] eller en tilsvarende mængde som omhandlet i artikel 2, stk. 3, har forladt Fællesskabets toldområde senest 60 dage efter den i litra b) nævnte 1. januar

d) produktet er blevet udført uden restitution eller afgift som hvidt sukker eller ikke-denatureret råsukker [...]

Bortset fra tilfælde af force majeure anses den pågældende mængde C-sukker […] for at være afsat på det indre marked, hvis ikke samtlige betingelser i første afsnit er opfyldt.

I tilfælde af force majeure træffer det kompetente organ i den medlemsstat, på hvis område C-sukkeret […] er blevet fremstillet, de nødvendige foranstaltninger på baggrund af de omstændigheder, den pågældende har påberåbt sig.

Er C-sukkeret […] blevet udført fra en anden medlemsstats område end den, hvor produktet er produceret, træffes disse foranstaltninger, efter at der om fornødent er indhentet udtalelse fra myndigheder i den pågældende medlemsstat.«

15 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 2670/81 bestemte følgende:

»For de mængder, som efter artikel 1, stk. 1, afsættes på det interne marked, opkræver den pågældende medlemsstat for C-sukker pr. 100 kg hvidt sukker eller råsukker alt efter tilfældet […] et beløb, der er lig med summen af:

— de højeste importbelastninger, der er gældende for det pågældende produkt i den periode, der omfatter det produktionsår, hvori det pågældende C-sukker […] er fremstillet, og de seks måneder, der følger efter dette produktionsår, og

— 1,21 [EUR].«

16 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1443/82 bestemte følgende:

»Ved sukkerproduktion som omhandlet i artikel 26 til 29 i [grund]forordningen forstås den samlede mængde, udtrykt i hvidt sukker, af:

a) hvidt sukker

b) råsukker

c) invertsukker

[...]«

17 Artikel 3 i forordning nr. 1443/82 var affattet således:

»1. Inden den 15. februar hvert år fastlægger hver medlemsstat for det løbende produktionsår den foreløbige produktion for hver virksomhed, der er beliggende på dens område.

[...]

3. Inden den 1. oktober hvert år opgør medlemsstaterne endvidere for det foregående produktionsår, hvor stor en endelig produktion af sukker […] hver virksomhed har haft.

4. Hvis der senere konstateres uoverensstemmelse i forhold til den i stk. 3 omhandlede endelige sukkerproduktion, tages denne forskel i betragtning ved opgørelsen af den endelige produktion i det produktionsår, hvori forskellen konstateres.«

18 Artikel 4 i forordning nr. 1443/82 bestemte følgende:

»1. For så vidt der ikke er fastsat andet i de følgende stykker, forstås ved en virksomheds sukkerproduktion […] som omhandlet i artikel 26 til 29 i [grund]forordning[en] den mængde sukker […], der faktisk er fremstillet af denne virksomhed.

2. Den samlede sukkerproduktion i et produktionsår er den i stk. 1 omhandlede produktion med tillæg af den sukkermængde, der er overført til dette produktionsår og med fradrag af den sukkermængde, der overføres til det følgende produktionsår.«

19 Artikel 23 i Rådets forordning nr. 1009/67/EØF af 18. december 1967 om den fælles markedsordning for sukker (EFT 1967, s. 281) bestemte følgende:

»1. Medlemsstaterne fastsætter en basiskvota, enten for hver fabrik eller for hver virksomhed, der producerer sukker på deres område. Med forbehold af bestemmelser, som fastsættes i medfør af stk. 3 eller stk. 4, beregnes denne basiskvota ved, at den pågældende fabriks eller virksomheds gennemsnitsproduktion af sukker i produktionsårene 1961/1962-1965/1966 multipliceres med en koefficient, der udtrykker forholdet mellem medlemsstatens basismængde og den årlige gennemsnitsproduktion af sukker i denne stat i det nævnte tidsrum.

Basismængden andrager for

Tyskland: 1 750 000 tons hvidt sukker

Frankrig: 2 400 000 tons hvidt sukker

Italien: 1 230 000 tons hvidt sukker

Nederlandene: 550 000 tons hvidt sukker

UEBL: 550 000 tons hvidt sukker.

2. Når en medlemsstat fastsætter hver virksomheds basiskvota, træffer den de nødvendige foranstaltninger for at tage hensyn til sukkerroe- og sukkerrørproducenternes interesser.

3. De almindelige regler for anvendelse af stk. 1 og de eventuelle undtagelser herfra fastsættes af Rådet på forslag fra Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. 2.

4. Såfremt gennemførelsesbestemmelser til denne artikel er nødvendige, fastsættes disse i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.«

20 Forordning nr. 1009/67 blev ophævet og erstattet af Rådets forordning (EØF) nr. 3330/74 af 19. december 1974 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 359, s. 1).

21 Grundforordningen blev ophævet og erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 2038/1999 af 13. september 1999 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 252, s. 1).

22 Forordning nr. 2670/81 blev ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) nr. 967/2006 af 29. juni 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 318/2006 for så vidt angår produktion ud over kvoterne inden for sukkersektoren (EUT L 176, s. 22).

23 Forordning nr. 1443/82 blev ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) nr. 314/2002 af 20. februar 2002 om gennemførelsesbestemmelser for kvoteordningen for sukker (EFT L 50, s. 40).

24 Under hensyn til tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder skal hovedsagen imidlertid afgøres i henhold til grundforordningen og i henhold til forordning nr. 2670/81 og nr. 1443/82.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

25 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Pfeifer & Langen producerer sukker på sine fabrikker i Elsdorf, Euskirchen, Appeldorn og Lage (Tyskland).

26 Efter denne virksomheds angivelse af 8. september 1998 fastslog Hauptzollamt Köln-West ved afgørelse af 25. september 1998 virksomhedens endelige sukkerproduktion for produktionsåret 1997/1998.

27 Den 4. november 1999 indledte Hauptzollamt für Prüfungen en kontrol hos Pfeifer & Langen. Hauptzollamt Krefeld fortsatte den 16. januar 2003 denne kontrol, som bl.a. vedrørte produktionsafgift for sukkerproduktionsåret 1997/1998.

28 Kontrollørerne anførte i deres rapport af 9. maj 2006, at de havde opdaget en overskydende produktionsmængde i forhold til Pfeifer & Langens angivelse. Derfor fastslog Hauptzollamt Aachen ved afgørelse af 28. december 2006, at Pfeifer & Langen havde produceret en overskydende produktionsmængde af hvidt sukker på 9 657,4 tons for sukkerproduktionsåret 1997/1998. Ved en anden afgørelse af samme dag pålagde Hauptzollamt Aachen Pfeifer & Langen en afgift for C-sukker på 5 810 857,58 EUR for denne overskydende produktionsmængde.

29 Pfeifer & Langen påklagede disse to afgørelser og gjorde bl.a. gældende, at artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 ikke gav mulighed for at henføre denne angivelige overskydende produktionsmængde til produktionsåret 1997/1998, eftersom denne ikke havde været bekendt inden den 1. oktober 1998.

30 Ved afgørelse af 27. april 2010 afviste Hauptzollamt Aachen Pfeifer & Langens klager bl.a. under henvisning til, at den konstaterede overskydende produktionsmængde med rette var blevet henført til produktionsåret 1997/1998, idet artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 kun kunne anvendes på en af producenten anmeldt produktion. For så vidt angår ikke anmeldte overskydende produktionsmængder, der er blevet fastslået efterfølgende, skal de henføres til det produktionsår, hvori de blev fremstillet.

31 Ved afgørelse ligeledes af 27. april 2010 ændrede Hauptzollamt Aachen sin opgørelsesafgørelse af 28. december 2008 og fastslog en overskydende produktionsmængde på 6 922,1 tons for produktionsåret 1997/1998. Ved en anden afgørelse af samme dag ændrede Hauptzollamt Aachen sin afgiftsafgørelse af 28. december 2008 og pålagde Pfeifer & Langen en produktionsafgift på 4 165 027,57 EUR.

32 Under retsmødet fremhævede Pfeifer & Langen, at denne overskydende mængde repræsenterede 1,4% af hele selskabets sukkerproduktion i produktionsåret 1997/1998.

33 Pfeifer & Langen anlagde sag ved Finanzgericht Düsseldorf til prøvelse af denne afgørelse.

34 Ifølge den forelæggende ret afhænger afgørelsen af tvisten i hovedsagen af, hvorvidt den overskydende mængde sukker konstateret efter udløbet af produktionsåret 1997/98 under kontrollen hos Pfeifer & Langen skulle henføres til dette produktionsår eller et senere produktionsår.

35 Den forelæggende ret har i denne henseende understreget, at artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 er i overensstemmelse med Domstolens dom af 30. januar 1974, Hannoversche Zucker (sag 159/73, Sml. s.121, præmis 6), men at denne dom vedrørte overskydende mængder produceret inden ikrafttrædelsen af den fælles markedsordning for sukker, hvilket ikke er tilfældet i hovedsagen.

36 Den forelæggende ret har desuden fremhævet, at ifølge grundforordningen vedrører de produktionskvoter, der tildeles virksomhederne, de mængder, der er produceret i løbet af et produktionsår. At anvende artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 på overskydende mængder sukker konstateret efter udløbet af et produktionsår, ville imidlertid være ensbetydende med en forskydning af denne produktion til et senere produktionsår. Under disse omstændigheder er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt en sådan fortolkning er forenelig med systemet med producentkvoter.

37 Finanzgericht Düsseldorf har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 fortolkes således, at denne bestemmelse tillige omfatter overskydende mængder, som efterfølgende konstateres af en myndighed under en kontrol hos producenten?«

Om det præjudicielle spørgsmål

38 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 skal fortolkes således, at den finder anvendelse i den situation, hvor en overskydende mængde sukker konstateres af de nationale myndigheder i forbindelse med en efterfølgende kontrol hos producenten.

39 Det bemærkes indledningsvis, at et produktionsår strakte sig fra den 1. juli i et år til den 30. juni i det følgende år. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1443/82 skulle hver medlemsstat inden den 15. februar hvert år fastlægge for det løbende produktionsår den foreløbige produktion for hver virksomhed, der er beliggende på dens område. I henhold til artikel 3, stk. 3, skulle de derefter inden den 1. oktober hvert år opgøre den endelige produktion af sukker hos hver virksomhed i det foregående produktionsår.

40 Det bestemmes i samme artikels stk. 4, at hvis der efter opgørelsen af den endelige produktion »senere konstateres uoverensstemmelse i forhold til denne, tages denne forskel i betragtning ved opgørelsen af den endelige produktion i det produktionsår, hvori forskellen konstateres«.

41 Sidstnævnte bestemmelse, som det forelagte spørgsmål angår, har samme ordlyd som artikel 2, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 700/73 af 12. marts 1973 om visse for kvotaordningens anvendelse nødvendige gennemførelsesbestemmelser inden for sukkersektoren (EFT L 67, s. 12). Det bemærkes imidlertid, at Domstolen i Hannoversche Zucker-dommen henviste til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 700/73.

42 Den sag, der gav anledning til den nævnte dom, vedrørte en overskydende mængde sukker, konstateret ved en officiel lageropgørelse efter den 1. juli 1968, datoen for den fælles markedsordning for sukkers ikrafttrædelse, men som var produceret før denne dato.

43 Som Domstolen fastslog i præmis 3 i Hannoversche Zucker-dommen, var spørgsmålet, om denne overskydende mængde med hensyn til beregningen af produktionsafgiften skal henføres til perioden forud for ikrafttrædelsen af den fælles markedsordning for sukker, eller til det første sukkerproduktionsår, i hvilket denne ordning var gældende, eller til det produktionsår, i hvilket overskuddet var blevet konstateret.

44 I denne forbindelse bemærkede Domstolen bl.a. i den nævnte doms præmis 5, at lageropgørelserne på grund af de tekniske betingelser for oplagring af sukker faktisk kun kunne finde sted med mellemrum på flere år, og at det i praksis er vanskeligt, når der er konstateret en overskydende mængde i forhold til de lagre, der er beregnet på grundlag af producenternes bogføring, at fastslå et sådant overskuds faktiske produktionsår med nøjagtighed.

45 Domstolen tilføjede i den samme præmis, at overførslen af et overskud til et forudgående sukkerproduktionsår ville have nødvendiggjort korrektion af de for dette produktionsår endeligt fastsatte produktionstal, ikke alene for den enkelte virksomhed, men også for den pågældende medlemsstat og for hele Fællesskabet, og at en sådan korrektion på grund af dens tilbagevirkende konsekvenser for beregningen af produktionskvoter og afgifter på overskudsproduktioner ville medføre administrative vanskeligheder, der ikke ville stå i rimeligt forhold til det tilstræbte resultat.

46 Domstolen konkluderede i samme doms præmis 6, at de stillede spørgsmål under disse omstændigheder måtte besvares således – hvilket i øvrigt er formelt bekræftet ved forordning nr. 700/73, der trådte i kraft den 15. marts 1973 – at en forskel, der er konstateret efter den endelige fastsættelse af produktionsstørrelsen, skal tages i betragtning i det produktionsår, i hvilket den var blevet konstateret.

47 Det skal dog fastslås, at de i hovedsagen omhandlede omstændigheder adskiller sig fra dem, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til Hannoversche Zucker-dommen, for så vidt som den overskydende mængde sukker konstateret i sidstnævnte sag vedrørte en sukkerproduktion, som ikke var højere end den kvote, der var fastsat i de gældende regler, nemlig artikel 23 i forordning nr. 1009/67. Denne kvote svarede i det væsentligste til den samlede mængde kvoter benævnt »A-sukker« og »B-sukker« i henhold til grundforordningen.

48 Det er imidlertid ubestridt, at den overskydende mængde sukker konstateret i hovedsagen udgør C-sukker som omhandlet i grundforordningens artikel 24, stk. 1, litra a), og ikke A- eller B-sukker. Ingen af de interesserede, som er omhandlet i artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, og har afgivet indlæg for Domstolen, har i øvrigt bestridt denne omstændighed.

49 Hvis Domstolens løsning i Hannoversche Zucker-dommen er gyldig med hensyn til opgørelsen af den endelige sukkerproduktion henhørende under A- og B-kvoterne, skal det følgelig undersøges, om artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 også finder anvendelse på den situation, hvor den overskydende mængde sukker konstateret af de nationale myndigheder i forbindelse med en efterfølgende kontrol foretaget hos producenten udgør C-sukker.

50 I denne henseende skal det fastslås, at ordlyden af artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 intet indeholder, som tillader at antage, at forordningens materielle anvendelsesområde skal begrænses til A- og B-sukker.

51 Denne bestemmelse skal imidlertid fortolkes i lyset af opbygningen af og formålet med de EU-retlige bestemmelser vedrørende den fælles markedsordning for sukker.

52 Det må endvidere tages i betragtning, at grundforordningen har indført en særlig ordning for behandlinger af overskydende mængder bestående af C-sukker. I henhold til dette system rådede den sukkerproducent, som havde overskredet kvoterne for A- og B-sukker, og som således havde en vis mængde C-sukker, en mulighed med hensyn til dette sukker.

53 For det første havde producenten således mulighed for, som det er fastsat i grundforordningens artikel 26, stk. 1, at udføre dette C-sukker inden den 1. januar efter udløbet af det pågældende produktionsår. Hvis det ikke kunne godtgøres, at udførslen af det nævnte sukker var blevet foretaget inden for den fastsatte frist, var producenten forpligtet til at betale det beløb, der skyldes i henhold til forordningens artikel 26, stk. 3.

54 For det andet kunne producenten i henhold til grundforordningens artikel 27, stk. 1 og 2, beslutte at overføre denne mængde sukker til det følgende produktionsår, hvilket den pågældende medlemsstat skulle underrettes om inden den 1. februar. Såfremt en vis mængde sukker, som var blevet overført på denne måde, var afsat på det interne marked i det foreskrevne oplagringstidsrum, blev der også opkrævet en afgift på den afsatte mængde sukker.

55 Det følger heraf, at statussen for de overskydende mængder bestående af C-sukker henholdsvis den 1. januar eller den 1. februar skulle fastslås med sikkerhed.

56 En fortolkning af artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82, der gør det muligt at henføre disse overskydende mængder sukker til det produktionsår, hvori de blev konstateret, ville imidlertid have grebet ind i formålet med C-sukkerordningen, som bestod i at undgå, at dette sukker afsættes på det indre marked.

57 Hvis det således havde været muligt at tage C-sukker – ligesom A- og B-sukker – i betragtning ved opgørelsen af den endelige produktion i det produktionsår, hvori forskellen var blevet konstateret, ville producenter i henhold til artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 på ingen måde være tilskyndet til at udføre denne overskydende mængde sukker eller indberette den og overføre den til det følgende produktionsår. Det kunne således ikke udelukkes, at producenter på ubestemt tid bevarer den samme mængde overskydende sukker, der konstant havde kunnet henføres til det produktionsår, hvori den var blevet konstateret, selv om der i realiteten var tale om en overførelse af sukker fra et tidligere produktionsår.

58 En sådan situation ville imidlertid ikke alene have hindret en effektiv kontrol af afsætningen af C-sukker, men ligeledes have tilsidesat grundforordningens artikel 27, stk. 3, hvorefter de mængder sukker, der kan overføres, kunne begrænses.

59 For så vidt angår Hauptzollamt Aachens argument om, at artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 kun fandt anvendelse, såfremt producenten ikke var bekendt med forekomsten af den overskydende mængde på det tidspunkt, hvor han indberettede den endelige produktion af sukker, skal det ud over vanskelighederne med at bevise, at der foreligger en sådan omstændighed, bemærkes, at en påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, samtidig med, at han vurderer, hvilke fordele en handel med sukker kan indbringe, må kunne bedømme, hvilke risici produktionen af en sådan vare indebærer, bl.a. vanskeligheden ved med sikkerhed at identificere den sukkermængde, der er produceret, og indkalkulere disse risici som normale ulemper ved en sådan produktion.

60 Det skal endvidere præciseres, at ordningen for C-sukker, der er fastsat i de omhandlede retsforskrifter, hviler på objektive kriterier og finder anvendelse uanset producentens svigagtige hensigt. De beløb, der er fastsat i tilfælde af manglende eksport af C-sukker inden for den i grundforordningens artikel 26, stk. 1, fastsatte frist, eller for afsætningen af sukkeret på det indre marked som omhandlet i denne forordnings artikel 27, stk. 3, skulle opkræves uden at tage producentens eventuelle svigagtige adfærd i betragtning.

61 Det følger af det ovenstående, at anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 ikke kan udvides til at omfatte C-sukker.

62 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1443/82 skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på den situation, hvor en overskydende mængde sukker konstateres af de nationale myndigheder i forbindelse med en efterfølgende kontrol hos producenten, såfremt denne overskydende mængde udgør C-sukker.

Sagens omkostninger

63 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1443/82 af 8. juni 1982 om gennemførelsesbestemmelser for kvotaordningen for sukker, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 392/94 af 23. februar 1994, skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på den situation, hvor en overskydende mængde sukker konstateres af de nationale myndigheder i forbindelse med en efterfølgende kontrol hos producenten, såfremt denne overskydende mængde udgør C-sukker.

Underskrifter